

Forfatter: Houstrup, Jens Christian

Titel: BREV TIL: Irgens, Anne Lene Johanne FRA: Houstrup, Jens Christian (1853-02-10/1853-02-12)

Citation: Houstrup, Jens Christian : "BREV TIL: Irgens, Anne Lene Johanne FRA: Houstrup, Jens Christian (1853-02-10/1853-02-12)", i *Breve fra og til C. Hostrup*, Gyldendalske Boghandels Forlag, s. 247. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001987109-000-shoot-L0019871090000072.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Breve fra og til C. Hostrup

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Rom. 10. Febr. 1853

Nu er da Carnevalet forbi, og jeg er i Grunden ganske fornøjet derover, da jeg nu har faaet nok af det. Vi var da til det tidligere omtalte Bal med Herholdt, og det var meget gemytligt, men ikke nær saa morsomt, som det hos Tedeschis. Vi fik for Resten nogen Øvelse i at tale med Damerne. De vare alle kostumerede — og Baldronningen, Fortunata Peggotti, en Datter af Herholdts Vært, tog sig godt ud i Holbergsk Dragt. Taranteldandserinden, Signorina Alberini, har jeg ikke seet siden, og bryder mig heller ikke om det, undtagen hun vil dandse for mig, for det gjør hun saa smukt, saa jeg ligefrem føler Taknemlighed mod hende for den Glæde, hun har forskaffet mig. En anden Dame hernede har ogsaa skaffet mig en Kunstnydelse i nogle Aftener, det er en Skuespillerinde i Teatro Vallo, Signora Aliprandi. Hun er en stor, svær Kvinde paa 27—28 Aar, som ikke er paa sin Plads i Conversationsstykker, da hun s. 248 mangler Lethed; men naar der kommer et pathetisk Sted i de slette Stykker, de spille, navnlig naar hun, som jeg oftere har seet hende, har skullet fremstille en ideel Natur imellem Uslinger, da kommer der en saadan Højhed og Adel og simpel Sandhed over hendes Spil, som jeg aldrig | har seet overgaaet og neppe naaet af nogen Anden. Til sin store Person har hun et dejligt, udtryksfuldt Ansigt og en vidunderlig smuk Stemme, — ja, hun fortjente bedre Stykker at spille i og et ordentligt Publikum at spille for, — havde vi blot haft hende.

I Tirsdags var Theatrene aabne for sidste Gang, og jeg saae hende da til Afsked, og klappede og brølte som en Italiener, da Skuespillerne mod Slutningen bleve fremkaldte.

Molbech er forsvunden af vort Selskab; det siges, at han ivrig studerer Tydsk, og efter forskellige Rygter — enten skal være Professor i dansk Literatur i Kiel, for senere efter sin Faders Død at blive det i Kjøbenhavn, eller efter Magister Hammerichs Anbefaling — være Lærer for den lille Glücksburger. Det er nemt nok saadan at have Fanden til Morbroder. Hvem der havde saadant et lille Embede paa en 400—600 Rbd., som levnede mig Tid til Forfatterskab ; men Prindselærer vilde jeg rigtignok ikke være — og duede heller ikke dertil, og jeg turde da heller ikke være Professor; men Bibliothekar i Molbechs Plads, det vilde ikke være saa galt, og det var vel noget, s. 249 man kunde komme efter med en god Villie. Præst vil jeg i alt Fald ikke være, før det viser sig ganske anderledes tydeligt end nu, at jeg tør det. Jeg veed jo, at jeg som Digter har faaet et lille Pund, men jeg veed jo ikke, om jeg har noget at være Præst paa. Jeg synes, at det maa være saa dejligt at kunne leve heelt og udeelt for det Ene, som dog er det Vigtigste; men jeg kan dog heller ikke svigte det Kald, jeg har til at være Digter, det har jeg jo da ikke givet mig selv, saa jeg har jo dog et Ansvar der, og har ikke Ret til at grave mit Pund ned; jeg veed jo desuden, at jeg ogsaa dermed kan tjene Gud, — men — hvordan skal jeg kunne forene det at skrive Komedier med at være Præst; skal jeg komme til at due noget som Præst, da føler jeg, at jeg maa hengive mig heelt dertil. Skomager kunde jeg være ved Siden af, men ikke Digter, for baade Digter og Præst er fuld Livsgjerning, som hver for sig tager alle vore aandelige Kræfter i Brug. — Aa, det er i Grunden en Skam af mig at plage dig med mine gamle Bekymringer, — bryd dig ikke derom, jeg har det godt, og faaer blot engang imellem et lille Anfald af Mismod.

(Lørdag den 12te Febr.)

Rom er altid en vandrig By. Paa alle de mangfoldige Torve og Pladser er store og prægtige Vandspring, og man gaaer neppe 100 Skridt ad Gangen uden at høre den lifflige Lyd af rindende s. 250 Vand. Men nu er det reent galt. Regntiden, som hidtil var udebleven, er nu kommen, og det skyller ned fra Morgen til Aften. Tiberen er bleven en mægtig Flod; den har oversvømmet en stor Deel af Campagnen og trænger igjennem Kloakerne op i de lavere Dele af Byen. De snavsede Jøder i Ghettoen blive vadskede baade fra Oven og fra Neden, og i Pantheon, der som alle de antikke Bygninger ligger meget lavt, staaer Vandet et Par Alen over Gulvet. Jeg kom idag derind ad en Bagdør og saae fra Alterets øverste Trin over den svømmende Helligdom. De herlige Søjler og den vældige Kuppel spejlede sig ganske klart og bestemt i det blanke Gulvtæppe, og man svævede som i Midten af en uhyre Kugle. Pantheon bliver for Resten oversvømmet hvert Aar, saa den maa have en beundringsværdig Constitution for at kunne udholde det. Tænkl Aar 25 før Chr. er den bygget (af Agrippa, Kejser Augusti Svigersøn) og endnu staaer den, efter at den hvert Aar — i 1878 Aar — er bleven sat under Vand (de gamle Romere har dog vel sagtens holdt Vandet ude) næsten aldeles uberørt af Tidens Tand, — det gjør Frue Kirke den ikke efter.

Foruden de sidst omtalte Landsmænd: Dr. Brünnicke, Grosserer Petersen og Fyrinspektør Grove, kom der i Søndags en Nordmand, nemlig den unge Kjøbmand Gran fra Bergen, som jeg var sammen med i Venedig. Det er alle flinke Folk, men desværre forlader Gran og Grove allerede Rom s. 251 idag for at gaae Nord paa. Captajn Jespersen, hvis Kone ligger syg, tænker ogsaa paa at rejse paa Mandag, hvis han ikke faaer gode Efterretninger, og da han er en venlig og gemytlig Mand, som med Ungdommelighed, Liv og Lyst har taget Deel i vort Liv, skilles vi nødig fra ham. I Begyndelsen af Marts rejser Leuning, Gad og Berner til Paris og Meldahl til Øvre-Italien, og endelig først i April — tænker jeg — tager Kraft, Forchhammer, L. Meyer, Herholdt, Molin og jeg, og maaskee et Par for mig — mindre vigtige Folk, til Neapel. Flere af de Andre drage Nord paa, og saaledes seer den lille Kreds, som har sluttet sig saa tæt sammen, med en Slags Skræk sin Opløsning imøde.

Blandt vore Damer synes jeg bedst om de svenske. Den ene, Frøken Adlersparre, en Pige paa henvend 40 Aar, har et smukt, opvakt og karakteristisk Ansigt; hun er en begavet Malerinde, og navnlig kopierer hun meget

smukt. Men hun lever i den Grad i sin Kunst, at hun har tabt Interessen for Livet, og hun kunde aldeles ikke forstaae Fru Blommérs dybe Sorg. (NB. Nu har hun det dog lidt bedre — hun gaaer daglig til Mandens Grav og vil ikke høre et Ord om nogensinde at forlade Rom, hvor han hviler, men hun er dog begyndt frivillig at tage Næring til sig). Den anden, Frøken Kullberg, er en heel Deel yngre og har et behageligt, men meget svensk Ansigt. Hun lider noget under Trykket af sin Rejse s. 252kammerats Indesluttethed og Mangel paa Ungdommelighed, og naar hun derfor træffer nogen af os, glæder hun sig øjensynlig meget over at faae en lystig Passiar. Hendes Veninde holder ikke af at spadserere, men sidder helst hele Dagen paa et Galleri eller hjemme ved sit Staffeli. Jeg veed ikke, hvad man skal gjøre for den stakkels Pige for at skaffe hende lidt Udbytte af Besøget her; vi unge Folk kan jo ikke saa godt løbe om med hende.

Paa Torsdag skal jeg til et kuriøst Selskab hos Kerrs. Enhver af de Tilstedeværende skal præstere et eller andet aparte, og jeg har i den Anledning skrevet et Par Scener, som skal udføres af Forchhammer og Kraft — samt Gad som Fruentimmer. Det Hele er taget fra en tydsk Farce, jeg saa i Wien, og lavet paa og nedskrevet i to Timer. Læssøe maler et lille Maleri, som bortloddet (naturligviis gratis) mellem Gjæsterne. Thielemann gjør Musik — de unge Damer staae i Tableau (arrangeret af Ernst Meyer); hvad de Øvrige vil gjøre, veed jeg endnu ikke, men det er rimeligt nok, at det Hele mislykkes. Min Værtinde, Signora Nina (man nævner her altid Folk ved Fornavn, og jeg hedder derfor, da Christian ikke gjælder for et Navn i Italien, Signore Giovanni — Jens — Jean, og paa Restaurationerne — for at skjelnes fra Andre af samme Navn, Giovannino — lille Jens), spurgte mig forleden med et meget bekymret Ansigt om, hvorledes jeg havde s. 253det, jeg var i den senere Tid bleven saa melankolsk. Det er nu ingenlunde Tilfældet, men man bliver kjed af at føre den daglige Sludder, som Italienerne holder saa meget af, og det kan de slet ikke begribe, da de ikke har nogen større Fornøjelse end at snakke. Man spørger aldrig her om, hvad Folk er, men kun om, hvad de har at leve af, for har de Noget, saa følger det af sig selv, at de ikke vil være noget. Deres Ideal er, som de sige, at være fri for at tænke og have noget at bryde sig om, og det forudsætter, at man ingen Arbejde har. Derfor fyldes Klostrene, — og skjøndt det at blive Nonne koster en temmelig betydelig Sum, er der dog Rift derom, fordi de faaer godt at spise og behøver ikke at tænke. I disse Dage er en tydsk Maler gaaet over til Katholicismen. Han besøgte meget ivrigt det protestantiske Kapel, men Jesuitterne, som opdagede hans religiøse Trang, fik fat paa ham. Vor unge Præst har taget sig det meget nær og holdt i Søndags en varm og smuk Prædiken mod Katholicismen.

Fru Buchwald vil absolut føre mig til «Unsere Dichterinn», Baronesse Witzleben, som hun boer sammen med, og som har hørt, at jeg er Digter, og derfor brænder af Begjærlighed efter at gjøre mit Bekjendtskab, men det skal ikke lykkes hende. En Digterinde, som baade er Baronesse og Tydsk, — det er for drøjt.

s. 254De Andre, som var med paa Ballet hos Tedeschis, vil have mig med op til Dandserinden, Alberini, for efter italiensk Skik at takke hende for den Nydelse, hun skaffede os hiin Aften. Det siges, at Sligt er ganske almindeligt, og at hun vil føle sig smigret derved; — meget muligt! men jeg er helst fri for at have mere med den Troldkvinde at gjøre. For Resten er hun en af Roms mest bekjendte Skjønheder, saa vi er ikke ene om at finde hende smuk.

Jeg kommer nok hjem i Maj, og vil sikkert til den Tid have faaet nok af at flakke omkring imellem Fremmede. I Neapel bliver jeg vist kun en to—tre Uger, og Hjemrejsen bliver kun en Rejse — navnlig i Tydskland. Lev nu vel, min egen Moder, og I Andre! Hils Venner og Veninder.

Din
Christian.